

editorial

Ell és el nostre més gran goig i alegria

ANTONI ROIGÉ, S.I.

Consiliari

Jesús es feia gran, avançava en l'enteniment i tenia el favor de Déu i dels homes

(SANT LLUC 2-52)

Així resumeix Sant Lluç l'adolescència i la joventut del noi de Natzaret, fill de Maria i de la casa del fuster del poble.

Tots sabem la importància que tenen aquests primers anys en la formació de l'ésser humà.

Aquest nou ESTOL voldria que alguns pedagogs, antics alumnes, que estan en contacte amb la joventut, ens expliquin, senzillament, les seves experiències amb la gent jove d'avui dia.

El naixement d'un infant és l'esclat més gran del misteri de la vida humana. El naixement del fill de Maria, fill de Déu fet home, és la més gran manifestació de l'amor de Déu per tots nosaltres.

Us esperem al Recés a la Casa d'Exercicis de Manresa. Serà el diumenge 24 de febrer de 2008. Podreu reflexionar sobre la vida cristiana. Comptarà amb l'ajuda del P. Xavier Melloni, antic alumne jesuïta, resident a la comunitat de Manresa.

Bon Nadal i Bones Festes.

“ En aquest nou Estol alguns pedagogs, antics alumnes, que estan en contacte amb la joventut, ens expliquen les seves experiències amb la gent jove d'avui dia.”

Consell de redacció:

Josep M. Jané (p. 1964)
Antoni Roigé, s.i.
i Perico Vives (p. 1960) *noticiari*

Maquetació i disseny:

Mireia Barreras (p. 1987)

Impressió: Ecograf

Edita:

Associació Antics Alumnes
Sant Ignasi-Sarrià
Carrasco i Formiguera, 32
08017 Barcelona
Tel. 93 602 30 00 - ext. 252
Fax. 93 602 30 04
E-mail: antics@stignasi.fje.edu
www.antics.stignasi.fje.edu

President:

Ricard Santomà Boixeda (p. 1962)

Consiliari: Antoni Roigé, s.i.

Secretaria: Carme Olivella

La direcció de l'Estol assumeix el contingut general de la publicació, respecta les opinions dels seus col·laboradors però no se'n fa responsable.

Membre de:

 JESUÏTES
EDUCACIÓ

La joventut

RICARDO SANTOMÀ BOIXEDA [P. 1962]
President de l'Associació

Aquest número de l'Estol s'ha volgut dedicar als més joves, i crec que ha estat un encert; des de l'Associació ja fa temps que els dediquem una especial atenció, ja que són el nostre present i el nostre futur. Cada cop les promocions són més nombroses i dins de l'Associació el nombre d'associats de menys de 30 anys és al voltant del 60%, per això crec que la seva veu i la seva presència a l'Associació és fonamental.

Sovint els qui som més grans pensem que molts dels valors ignasians que vam rebre al Col·legi, com són la responsabilitat, el treball ben fet, l'autodisciplina, la solidaritat, la lluita per un món més just, s'estan perdent, però només cal apropar-se al Sant Ignasi per veure

que això no és així, i que els nostres joves del Sant Ignasi surten amb unes conviccions i uns valors que, sens dubte, són iguals o més fermes dels que nosaltres vam rebre. Això ens ha d'omplir d'esperança i, al mateix temps, animar-nos a tots a col·laborar amb el Col·legi en la seva tasca forjadora.

Amb aquest esperit vam establir el curs passat uns premis a l'Excel·lència en les ciències i en les lletres, amb els noms Joaquim Julià i Ignasi Feliu. Tots els membres del jurat vam quedar sorpresos de l'alt nivell intel·lectual dels treballs, de l'esforç, imaginació i tasca d'investigació que tots ells van desenvolupar. Trobareu un resum dels treballs guanyadors en aquest Estol.

Durant el proper mes de febrer, celebrarem la III Mostra Artística d'Antics Alumnes del Batxillerat d'Arts. També us convido a tots que la visiteu i pogueu constatar l'alt nivell artístic dels nostres companys del Batxillerat Artístic.

També voldria animar, des d'aquest moment, a tots els qui durant el 2008 celebren els 10, 25, 40, 50 i 60 anys que dediqueu una mica del vostre temps a recordar el que va ser el vostre pas

“ Els nostres joves del Sant Ignasi surten amb unes conviccions i uns valors que, sens dubte, són iguals o més fermes dels que nosaltres vam rebre.”

Ricardo Santomà Boixeda

pel Sant Ignasi, a retrobar-vos amb els vostres companys, a compartir les experiències que la vida us ha fet viure. Un cop cada 10 o 15 anys és un bon moment de reflexió; per això també us convidem a tots que aprofiteu el proper recés que es farà a Manresa durant el diumenge 24 de febrer, per poder reflexionar sobre tot això, amb pau i serenor.

Aprofitant que rebreu aquest número de la revista pels voltants de Nadal, volia desitjar-vos a tots unes Bones Festes i un 2008 ple de felicitat.

Matrix o El senyor dels anells?

Alguns flaixos sobre el món dels joves

ALEXIS BUENO, SJ (P. 1987)
Professor de Sant Ignasi-Sarrià

L'entorn tecnològic i el "zapping" vital

"Els joves d'avui en dia". Què ràpidament es posaria un a escriure i pontificar... però posem d'entrada dos advertiments molt forts: 1) Cada persona és un món, cada jove és únic; 2) els joves d'avui són, en part, com els joves de sempre. Avui en dia, com sempre, hi ha el jove obert i el jove tancat, l'extravertit i l'introvertit, l'intel·lectual i el vitalista, el més simpàtic i el més esquerp, el senzill i el complicat, l'ingenu i el murri, el guapo i el lleig, el qui és més fred religiosament i el que és més "de missa" o espiritual, el més motivat pel voluntariat i el més mandrós... Els joves són... joves. Segons aquell text tan citat...

Els joves d'avui en dia estimen el luxe, tenen manies i menyspreen l'autoritat. Responen als seus pares, creuen les cames i tiranitzen els seus mestres.

... que resulta ser de Sòcrates, per allà el s. IV a.C. Però també hi ha trets propis de cada generació. Aquí presento alguns trets, des de la meva

petita talaia d'educador jesuïta. En un medi social ben concret: el del nostre estimat col·legi Sant Ignasi-Sarrià. I no pretenc fer ciència d'un món tan complex i variat, sobre el qual s'escriuen en aquests moments tones de llibres.

El tret distintiu més evident d'aquesta generació ve donat pel seu peculiar entorn tecnològic. Entorn que per a nosaltres, els qui hem estat joves fa un temps, ha representat esforç i aprenentatge, i que per a ells sembla "medi natural": mòbil, TV, ordinador, Internet, Messenger, Playstation, MP3... Com bé diuen els experts, aquest entorn no es redueix a unes eines per comunicar-se amb més comoditat i velocitat. Es tracta de tota una nova manera de relacionar-se amb el món. Produïx una determinada visió de les coses i té les seves conseqüències psicològiques importants. Millors? pitjors? Per ara haurem de dir, com aquell entrenador: "diferents".

Una conseqüència: els nostres joves sovint semblen "no estar" plenament en el lloc físic en què estan. El seu esperit s'ha acostumat a no concentrar-se ni a estar atent a una sola cosa, i encara menys a fer un esforç d'abstracció, de

raonament, de pensament¹... la ment jove avui vol navegar per Internet, fer "zapping" a la televisió, i també en els llocs i en les relacions humanes.

Dit això, que és encara molt general, em limitaré a proposar dues grans imatges per descriure els dos pols, en la meua opinió, que atreuen als joves: *Matrix* com a símbol de la presó d'un món virtual on la persona queda reduïda al consumidor; i *El senyor dels anells* com a símbol del desig de lluitar per un món millor.

Matrix: la presó de la imatge

Una pel·lícula de gran èxit, ben arrelada en l'imaginari juvenil actual. Se'ns descriu un món futur virtual i meravellós, on els éssers humans han estat tancats per màquines que en realitat els tenen esclavitzats. Símbol d'una societat del

1. Com deia una experta en educació, aquesta és una de les raons de les dificultats educatives actuals: ells viuen a la "iconosfera" (la galàxia de les imatges) i la nostra escola està encara en la "logosfera" (la galàxia dels conceptes, l'abstracció, la lectura...).

2. El tema de la imatge i l'estètica dins el món de la moda, amb totes les seves lluites de poder, apareix molt ben descrit en una pel·lícula de gran èxit també entre els joves: *El diablo se viste de Prada*.

“ El tret distintiu més evident d'aquesta generació ve donat pel seu peculiar entorn tecnològic. Entorn que per a nosaltres, els qui hem estat joves fa un temps, ha representat esforç i aprenentatge, i que per a ells sembla “medi natural”

Alexis Bueno, sj
Professor de Sant Ignasi-Sarrià

consum capaç de transformar qualsevol cosa en mercaderia, que narcotitza les nostres possibilitats de crítica i canvi. *Matrix* és en definitiva una actualització de l'antiquíssim Mite de la Caverna de Plató a "La República". El camí de la llibertat i del coneixement consisteix a sortir de la caverna a la llum exterior, abandonant els companys que estan lligats en el fons de la cova. Presoners que creuen que no existeix cap realitat fora de la presó on han nascut.

Aquesta presó és també descrita a la primera escena d'*American Psycho*: el yuppie metrosexual de Manhattan absolutament obsessionat per la seva pròpia aparença física, que es mira al mirall i diu: "no sé qui sóc". No trobo millor icona actual per expressar el que diuen els filòsofs: el símbol de la Modernitat és Prometeu, que va lluitar contra els déus i els va robar el foc per donar-lo als homes. En canvi, el símbol de la Postmodernitat actual és Narcís, aquell jove que s'enamorà de la seva imatge reflectida en la superfície del llac. El drama és que Narcís morí ofegat quan va voler abraçar aquella imatge.²

A *American Beauty* en canvi el tema de la bellesa apareix no d'una manera tan crua ni materialista, sinó amb un to contemplatiu i fins i tot espiritual. En sintonia amb aquella cançó tan famosa del tinent de l'exèrcit britànic que es va passar a cantant: James Blunt amb "You're beautiful". I és que l'estètica no és només el lloc de la superficialitat. També pot ser una esclota oberta a allò que ens desborda, a la transcendència. L'autor de la cançó veu aquella jove com un àngel, la bellesa que de sobte irromp en la seva vida. I és una pregunta que ens haurem de fer els qui ens anomenem "evangelitzadors": per quines finestres arribarà Déu al jove actual? Per on li arribarà allò que el superarà i el reclamarà com un Absolut? On descobrirà ell allò sagrat davant del qual un no pot sinó agenollar-se?

El senyor dels anells: el desig de compromís

Dins una època i una generació que sembla òrfena de grans ideals pels quals lluitar sembla que, malgrat tot, l'èpica no ha desaparegut. Com escrivia Xavier Melloni,³ a *El senyor dels anells*, *Harry Potter*, *Matrix* i *La Guerra de les Galàxies* trobem la pervivència d'aquells grans relats que ens impliquen en la lluita eterna entre el Bé i el Mal. El petit i fràgil Frodo d'El *senyor dels anells*, que amb el seu amic "sanchopanzesc" Sam i contra totes les expectatives portarà l'anell del

poder fins la Muntanya del Destí i serà causa de la salvació als pobles lliures de la Terra Mitjana segueix captivant la imaginació dels joves. L'èpica segueix viva.

Ismael Serrano, en la seva preciosa cançó *Papá cuéntame otra vez* planteja aquesta mena de malenconia del jove actual: constata que la lluita de la generació dels pares (maig del 68) sembla haver acabat en derrota (*bajo los adoquines no había arena de playa*). Però desitjaria tenir alguna cosa per la qual lluitar: *aún sigue sucia la plaza*.

L'últim dels meus breus flaixos l'il·lustraré amb una cançó de Lax'n'Busto: *Llença't*. Expressa d'una banda la mandra, la por, el bloqueig de molts joves que ni s'imaginen el que són capaços de fer. Em sobta com els joves d'avui se senten fràgils, es reconeixen massa enganxats a les seves petites comoditats. Però la cançó expressa sobretot el desig de llançar-se, de donar-se plenament a algú o a alguna cosa. Quelcom que els "enganxi" de debò, que els mobilitzi:

Llença't, cada instant és únic no es repetirà,
sento que el cor ja no para de bategar
i diu que em llençi,
que no pensi en tot el que vindrà,
que un llapis mai no dibuixa sense una mà.⁴

Efectivament, dins un conjunt en què sembla predominar la passivitat i el consumisme (els nostres joves són fills de la societat que s'han trobat), descobreixes ganes d'un compromís

3. "El cinema i la metamorfosi dels grans relats" quaderns Cristianisme i Justícia nº 124.

4. Aquesta cançó la va portar un dia a classe un alumne que ara està estudiant al Seminari per ser capellà.

intens. Potser de curta durada, perquè hi ha encara la por a quedar "agafat". La por a perdre el que creuen ser el valor absolut: la llibertat entesa com a "llibertat de moviment". Però tenen el desig de "fer alguna cosa". Els nostres joves viuen a Matrix, la presó de la vida com a espectacle i consum, on no hi ha lloc per al compromís, la denúncia ni el canvi. Però són captivats pel Frodo d'El senyor dels anells i pel seu camí de creu i de sacrifici per a la salvació de la humanitat.

Tant de bo nosaltres adults, educadors, pares... sapiguem oferir-los testimonis, exemples i vies per posar en pràctica els seus millors desitjos. Com deia el jesuïta Dario Mollà, no es tracta de fer veure als joves que l'Evangeli és bonic. Això ja ho saben prou. Es tracta d'ajudar-los a entendre que és possible, que es pot viure aquí i ara, en el nostre món. I això avui ja no sembla tan evident.

“ No es tracta de fer veure als joves que l'Evangeli és bonic... es tracta d'ajudar-los a entendre que és possible, que es pot viure aquí i ara, en el nostre món. I això avui ja no sembla tan evident.

Alexis Bueno, sj
Professor de Sant Ignasi-Sarrià

Qui són els adolescents de l'ESO d'avui?

CARLES GENESCÀ (P. 1987)
Professor de Sant Ignasi-Sarrià

No m'és fàcil imaginar-me aportar novetats respecte al que avui es pot saber respecte l'adolescència. Ben segur totes les etapes de la psicologia evolutiva han estat investigades, i teoritzades; però m'imagino que la que deu haver omplert més planes (probablement per les dificultats que comporta), deu haver estat aquesta fi de la infantesa, que va conduint cap a la maduresa de la persona adulta. És per això que en aquestes ratlles, només tractaré de comentar algunes idees, fruit de la meua, encara recent experiència docent, que tractin de donar pistes respecte el que podrien ser, en trets generals, els adolescents de la nostra escola.

Per ubicar el concepte m'agafo a dues formes de definir-lo de forma general: segons algunes línies de pensament, com la del moviment romàntic de la literatura alemanya, els adolescents travessen una època turmentosa i dramàtica. Altres punts de vista procedents de l'antropologia cultural (Mead, 1928) insisteixen que es tracta d'un moment de transició fàcil i sense pro-

blemes, si es tenen en compte els experiments portats a terme a llocs com Samoa (Oceania). L'explicació en aquest segon cas, dependria de l'exigència a la qual el context o ambient sotmeten el propi adolescent.

Es podria dir que el que trobem a les nostres aules, seria una gran diversitat de situacions (tan variada com a persones), on cadascú situa-

ria els seus propis trets en algun punt entre ambdues teories.

Des del meu punt de vista, l'entorn del qual formen part els alumnes, té una incidència molt important sobre el seu comportament. Amb la seva presència quotidiana, va impregnant de manera constant, la majoria de les realitats en què es mouen i això va dibuixant part de la seva personalitat. És per això, que el moment històric, amb els seus valors socials predominants, determina una influència que pot modelar en major o menor mesura, el caràcter dels alumnes.

Certament, els valors que teníem a la meua època (meitat dels anys 80, final de la "Guerra Freda", entrada a l'OTAN, i després a la CEE...) eren bastant diferents als d'avui en dia. Tot i així puc constatar un reflex directe i significatiu dels sentiments adolescents que podia viure jo, en els quals ens expressen els adolescents d'avui a través dels moments que compartim a l'escola. És per això que m'inclino a pensar que les èpoques no eren significativament tan diferents (amb perdó dels tecnòlegs), i alhora, que certament hi ha característiques adolescents que transcendeixen el context, l'època, els valors, són fruit de la pròpia evolució biològica de la persona i, per tant, romanen en el temps.

Per tant, aquest interval de temps dels joves, acumula com cap, contradiccions en el si del seu caràcter: desequilibris, processos incoherents... però la imatge que desprenen globalment és fascinant per les característiques que acostumen a tenir:

- Són romàntics, emocionals, en el sentit que acostumen a mostrar-se dominats per forts sentiments, viscuts amb passió i no sempre amb l'encert adient a les situacions.

“L'entorn del qual formen part els alumnes, té una incidència molt important sobre el seu comportament. Amb la seva presència quotidiana, va impregnant de manera constant, la majoria de les realitats en què es mouen i això va dibuixant part de la seva personalitat.”

Carles Genescà
Professor de Sant Ignasi-Sarrià

- Es mostren crítics amb les formes d'autoritat tot cercant creatives formes de millorar les realitats del món, especialment les que consideren més desafortunades.
- Situen l'amistat per sobre d'altres estructures socials, fins al punt de convertir-la en un ideal o valor amb sentit per si mateix.
- Busquen la identitat personal a través de diferents mecanismes: la imatge, els gustos, les aficions, i també l'escala de valors que van construint...

D'altra banda hi ha d'altres aspectes que exterioritzen manca d'equilibri en la seva forma de ser:

- Passen amb facilitat de la tendresa a la impulsivitat.
- Volen tenir clara la seva personalitat única i autèntica, i alhora necessiten un grup que acostuma a ser semblant a ells.

“Un dels objectius del nostre ideari és que aprenguin “a conèixer-se i acceptar-se a si mateixos, a desenvolupar les pròpies facultats i capacitats, a tenir recursos propis, a anar conquerint la llibertat, a assumir responsabilitats personals i socials, per tal d’assolir un veritable estat de maduresa.”

Carles Genescà
Professor de Sant Ignasi-Sarrià

- Els resulta molt més suggerent l'autoritat moral que exerceixen certs ídols (musicals, esportius...) que l'autoritat de les normatives socials.
- En alguns casos tensió i allunyament respecte la relació familiar i alhora necessitat per la manca d'autonomia... i moltes altres situacions que revelen sentiments positius, per una banda, i d'inadaptació i disconfortat per una altra.

L'últim aspecte, que com he dit abans, no crec que sigui gaire significatiu per caracteritzar l'adolescència, seria comentar breument les diferències entre els adolescents d'avui i els de fa uns vint anys, des de les realitats que jo he viscut.

- Per una banda, els joves d'ara estan més al dia de les notícies d'abast mundial, mercès a la globalització de la informació.

- Dominen tota una sèrie de tecnologies que els donen moltes capacitats productives, i una gran riquesa d'adquisició de coneixements.
- Tenen valors humanistes, però són menys religiosos
- Tenen més creativitat i diversitat de pensament.
- Tenen assimilats valors més cívics

I per contra comento alguns aspectes que diria que han empitjorat:

- Crec que viuen un món més confortable, on és més difícil desenvolupar l'hàbit de l'esforç.
- Són menys crítics i més conformistes.
- Són més individualistes i els costa més actuar cooperativament, per haver crescut en un ambient més competitiu.
- L'impacte emocional de les realitats marginals del món ha baixat, ja que davant l'allau d'informació, sembla com si s'haguessin anat desensibilitzant.
- A molts d'ells els costa més assumir responsabilitats.

Evidentment podríem fer una anàlisi amb molta més profunditat d'aquestes diferències, a partir de variables psicològiques positives i negatives del món dels sentiments i les emocions, com podrien ser la felicitat, sensibilitat, solidaritat, egoisme, agressivitat... tractades estadísticament, però això ja s'allunyaria del tractament d'impressió personal i subjectiva de l'escrit.

Davant d'aquestes actituds dels adolescents d'avui, que insisteixo, crec que depenen d'aspectes ambientals, diria que als educadors (és a dir, pares i personal docent), ens toca fer una tasca d'adaptació, tot promocionant el que és positiu, i que és molt, i buscant eines per anar eliminant els valors negatius. Això ja es refereix a estratègies i metodologies, que poden tenir una gran repercussió, en els alumnes i per a les quals ens cal buscar les fórmules per anar ben preparats.

Com diu la cèlebre frase d'Ortega i Gasset (1914) “Jo sóc jo i la meva circumstància”, ens tocaria fer-nos presents emocionalment “en les seves circumstàncies” per tenir incidència i apropar-nos a l'objectiu del nostre ideari que aprenguin “a conèixer-se i acceptar-se a si mateixos, a desenvolupar les pròpies facultats i capacitats, a tenir recursos propis, a anar conquerint la llibertat, a assumir responsabilitats personals i socials, per tal d’assolir un veritable estat de maduresa”, que seria ajudar a conduir a bon port aquesta adolescència.

“Jo sóc jo i la meva circumstància.”

Ortega i Gasset
Filòsof

Planeta vell, planeta jove

MIQUEL GALLÉS (P. 1974)

Professor de l'Institut Politècnic, Sant Ignasi-Sarrià

El que no es pot negar, superant (per poc!) els cinquanta, és que, com a mínim, tens una generació al darrere. I el que tampoc no es pot negar és que, òbviament, són diferents! Estaríem bé si les generacions repetissin, a grans trets, els patrons de les generacions prèvies!

Per tant, quatre mots per “aprofundir” en aquestes diferències.

Potser el primer que cal subratllar és una altra obvietat. La generació dels joves és filla de la generació dels vells (a partir d'ara, GJ i GV). I això que pot semblar tan simple ens obliga a pensar en termes de causa i conseqüència. És a dir, si dic, i ho penso, que la GJ és força consumista, no puc deslligar-ho de la inevitable responsabilitat de la GV que els ha abocat a aquest consum (organitzacions) o els hi ha permès (pares).

Si dic, i ho penso, que els costa allargar la seva corba de concentració en qualsevol esforç (per exemple acadèmic), o mantenir abastament un compromís (esportiu, matrimonial o de parella, ...) no puc deslligar-ho de certa atmosfera de llibertat mal entesa ni d'abdicació del rol de lideratge/referència per part de la GV. Essent aquests aspectes el probable resultat d'haver volgut generar entorns que no repetissin la falta de llibertats, patida a molts nivells, que monopolitzà la GV.

En la meua qualitat de docent penso en molts d'altres indicadors o paràmetres de canvi que podríem afegir als anteriors (tolerància a la frustració/fracàs, cronologia de la maduració, individualisme...) però, sens dubte, no és aquest el lloc per parlar-ne.

Però, fins ara, i així havia de ser, tan sols la meitat de la pel·lícula.

Com a responsable del projecte d'Anàlisi i Acció Social del Batxillerat durant un grapat d'anys, i com a responsable de Formació Humana a l'IPSI uns altres, així com per la condició de “vell professor” de l'Escola, també he tingut la privilegiada oportunitat de gaudir del bo i millor d'aquests juvenils de l'espècie (GJ) que, en ocasions, podrien donar lliçons de maduresa personal i humana a alguns dels qui els hem precedit. Són molts els qui estan començant a fer camí professional en condicions d'important compromís social. Per motiu de la seva professió o bé de l'entorn en el qual la desenvolupen. Són molts els qui

“ Com a responsable de Formació Humana a l'IPSI, he tingut la privilegiada oportunitat de gaudir del bo i millor d'aquests juvenils de l'espècie (GJ) que, en ocasions, podrien donar lliçons de maduresa personal i humana.”

Miquel Gallés
Professor de Sant Ignasi-Sarrià

estan donant passes importants per poder triar el seu futur des de la responsabilitat, la coherència i la consciència de ser privilegiats en un planeta que planteja els reptes de sempre amb l'afegit dels transcendents referits a la població humana i al medi ambient. Des de la generositat. I, des de l'amplitud de cor.

Potser, aquests (...i tots plegats!) catalitzin /catalitzem el necessari rejuveniment de la comunitat humana i del planeta que ens acull per fer-lo més habitable i més just. Un planeta jove.

Una mirada des de la Universitat

Des de l'àmbit universitari...

MANUEL CARAGOL [P. 1974]
Professor a l'INEFC Barcelona (UB)

Com es veu el jovent d'avui? ... Aquesta era la pregunta.

Aviat em varen venir al cap molts i diversos aspectes en la cerca d'una resposta acurada i ponderada. La qüestió es complicava a mesura que afegia elements, tots derivats de la meva "convivència" amb els alumnes de l'INEFC BCN (i esportistes de totes les categories) al llarg dels darrers 25 anys. Certament, l'activitat física i l'esport permeten una interacció especial entre els seus participants. Tots els docents i entrenadors coincidim a considerar-nos uns privilegiats per la possibilitat de compartir les situacions que l'esport i l'activitat física propicien en poblacions de totes les edats i condició.

Al cap dels dies, i a força de jugar amb el problema, arribava sempre al mateix punt de trobada. En algun moment em semblava que el jovent actual havia de ser més capaç i preparat, més tolerant i madur que nosaltres 30 o 40 anys enrere. En d'altres em deia que potser no era així i que el jovent actual mostrava de manera molt evident les mancances de tots plegats en la seva formació i educació, tot i disposar d'un context social, polític i econòmic més avantatjós que el dels anys 50 o 60. En definitiva, penso que no seria just opinar

del jovent actual des de la comparació amb la nostra joventut. Tant llavors com ara, tenim l'obligació de reconèixer els valors i la vàlua de molts joves. I també la tenim de reflexionar al voltant del que hem fet malament, en què ens hem equivocat, perquè d'altres joves mostrin conductes i actituds tan rebutjables com la violència, l'egoisme i la manca d'implicació amb els entorns que els són més immediats. Però tot això... no és nou! Sempre ha estat així. És precisament aquesta percepció el que més m'ha fet dubtar a l'hora d'intentar posicionar-me d'una manera ajustada.

"La nostra societat està perduda si permet que continuïn les accions inaudites de les joves generacions" Potser a alguns els agradaria saber quin pensador actual ha manifestat això perquè el seu parer coincideix, però els hauria de dir que aquest pensament apareix gravat en una taula amb més de 4000 anys d'antiguitat! (Ur [Caldea])

“No seria just opinar del jovent actual des de la comparació amb la nostra joventut. Tant llavors com ara, tenim l'obligació de reconèixer els valors i la vàlua de molts joves.”

Manuel Caragol

¿Cómo es la juventud universitaria? ¿Cuáles son sus ideales?...

JOSÉ LUIS MONSÓ DE PRAT [P. 1974]
Profesor Titular de la Escuela de Caminos de Barcelona

Tras acabar la carrera, la Escuela de Ingenieros de Caminos de Barcelona me contrató como profesor en 1981. Desde entonces hasta ahora han pasado más de 25 promociones de alumnos por mis clases de puertos y he podido observar los cambios, paulatinos pero ciertos en la manera de ser, pensar, vestir y sentir de los jóvenes alumnos que acababan sus estudios universitarios. Al principio yo era casi tan joven como ellos y no notaba diferencias de mentalidad aparentes. Había una cierta inseguridad en mis clases que debía preparar concienzudamente para transmitir mejor lo que sabía. Poco a poco algunos me empezaron a llamar de usted, signo inequívoco de que te ven ya algo mayor. La forma de vestir se vuelve más contrastada, tú con traje, ellos con camiseta y

zapatillas deportivas. Veo también cada vez más chicas, lo cual es enriquecedor y más agradable y sobretodo observo una mayor libertad en las formas aunque no en el fondo, porque en el fondo siempre ha habido gente que desea saber y tiene la ambición de querer ser. Se apuntan a esta carrera conociendo el esfuerzo que requiere y al igual que sucede con la mayoría de carreras técnicas, sabiendo que, a pesar del esfuerzo personal de estudio y de renuncia que supone, dicho esfuerzo se ve después recompensado en la vida profesional al poder desarrollar luego el trabajo que les gusta.

Hoy la juventud universitaria es quizás más tolerante, menos elitista, menos comprometida políticamente y más pasota pero más amigable y más divertida. Peor formada, no tan madura pero más sincera y con más ganas de vivir, de vivir bien y en libertad. Ningún tiempo pasado fue mejor y lo que ayer parecían defectos son hoy virtudes en un mundo siempre cambiante en las costumbres y valores. La amistad, la responsabilidad y la honestidad son valores hoy también de nuestros jóvenes que demuestra que la esencia de las convicciones profundas no cambia tanto como su apariencia.

“Hoy la juventud universitaria está quizás peor formada, no tan madura pero más sincera y con más ganas de vivir, de vivir bien y en libertad.”

José Luis Monsó

notícies breus

Joaquim Barraquer Moner (p. 1945), ha estat elegit nou president de la Sociedad Española de Oftalmología.

Valentí Fuster de Carulla (p. 1960), ha rebut el premi Gaudí Gresol a la notorietat i excel·lència en el camp de la medicina.

Carlos Ferrater Lambarri (p. 1961), i Borja Ferrater, han rebut un dels dos premis FAD d'intervencions efímeres per l'exposició M. C. Escher al Centro Arte Canal de Madrid.

Antonio Pérez-Portabella Muñoz (p. 1961), és el president de l'Institut Catalunya Àfrica, en el que participen totes les Universitats catalanes, IESE i ESADE.

Andreu Arriola Madorell (p. 1973), i Carme Fiol, són els autors del projecte del Parc Central de Nou Barris, guanyador del premi d'arquitectura International Urban Landscape Award 2007. El premi està instituit pels organismes Eurohypo AG, Topos i Architecture and Whonen, i premia el redisseny d'espais urbans que tenen en compte la sostenibilitat i la innovació.

Joan Rosell Lastortras (p. 1974), és l'autor del llibre "¿Y después del petróleo, qué?"

María Teresa Samaranch Salisachs (p. 1974), és la presidenta de la Federación Española de Deportes de Hielo.

Javier Melloni Ribas, SJ (p. 1980), és l'autor del llibre "Vislumbres de lo real" (editat per Herder en castellà i Fragmenta en català), que ens parla sobre religions i revelacions.

Antoni Vives Tomàs (p. 1983), és l'autor del llibre "Per què faig de polític?"

Jean Claude Rodríguez-Ferrera Massons (p. 1989), ha estat elegit recentment millor emprenedor creatiu del món, pel seu sistema de microcrèdits. Els premis Creative Young Entrepreneur Award (CYEA) es varen lliurar durant el Congrés Mundial de la Junior Chamber International (JCI) a Antàlia (Turquia).

antics

noticiari

matrimonis

Pablo Núñez Mir M ^a José Arjona Romero	1987
Joaquín Rodríguez Vilaró Carolina Ezquerro	1990
Oriol Guerra Manresa Cristina Búcar Bagaria	1996 2002
Agurne Bustinduy Cruz Josep M. Trias de Bes Maqueda	1999

naixements

Primer fill

Jaume Jaume Bonet León Ana Muñoz de Gispert	1988 1988
--	--------------

Lucas Mauro Ribó Ramón Conchita Lorente García	1989
--	------

Mario Jael González Doménech Ester Antón Manzano	1992
--	------

Pol Maité García Rabella Iván del Muro Chenu	1993
--	------

Joan Jordi Xampeny Cros Anna Figueras Esteve	1993
--	------

Enrique Arantxa Pérez Vila Edgar Peña Fernández	1995
---	------

Tercer fill

María Eduardo Ribas Coll Mariona Roger Azemar	1989
---	------

Ignacio Mar Tintoré Butiñá Carlos González Atienza	1989
--	------

Sandra Judith Viladesau Sanz Bernat de Vicente Ferrer	1993 1994
--	--------------

defuncions antics

1940 José Mª Camín de Lara

1947 Francisco de Moxó de Montoliu, pvre.

1949 Lluís Juanet Garrigó, pvre. Ramón Mandri Costas
--

1952 José Manuel Motilva Learde

Antoni Ribas Piera

1953 Josep Vilallonga Casas

1959 Luis Llibre Marqués Carlos Trias Sagnier

1962 Jerónimo Roura Bonet

1963 Joaquim de Gispert de Nicolau
--

defuncions familiars

<i>Antoni Ribas Piera, germà de</i> Manuel Ribas Piera	1941
--	------

<i>Mercedes Jordà Elías, esposa de</i> Andrés Valldeperas Ros	1942
---	------

<i>i mare de</i> Andrés Valldeperas Jordà Lourdes Valldeperas Jordà	1972 1980
---	--------------

<i>Antoni Margarit Tayà, pvre., germà de</i> Manuel Margarit Tayà Luis Margarit Tayà	1945 1949
--	--------------

<i>Carmen Barraquer Moner, germana de</i> Joaquín Barraquer Moner	1945
---	------

<i>Lluís Juanet Garrigó, pvre., germà de</i> Josep Juanet Garrigó	1946
---	------

<i>Júlia Vinzia Uriach, esposa de</i> Ramon Mulleras Cascante	1947
---	------

<i>mare de</i> Ignacio Mulleras Vinzia Javier Mulleras Vinzia Borja Mulleras Vinzia	1983 1986 1990
---	----------------------

<i>i germana de</i> Cayetano Vinzia Uriach Javier Vinzia Uriach	1961 1962
---	--------------

<i>Mercedes Salvans Coromina, esposa de</i> Juan José Capo Mateu	1947
--	------

<i>Francisco de Moxó de Montoliu, pvre., germà de</i> Juan José de Moxó de Montoliu	1953
---	------

<i>Maria del Carmen Verdaguer Maymó, mare de</i> Pere Grau Verdaguer	1954
--	------

<i>Herminia Martínez Manchon, mare de</i> François Xicota Martínez	1954
--	------

noticiari

Conchita Rocafort Montpeat,
mare de
Pedro J. Lloret Rocafort 1955

Josep Vilallonga Casas, germà de
Xavier Vilallonga Casas 1955

María del Carmen Balmaña Poca,
mare de
Ramon Mullerat Balmaña 1956

Carlos Trias Sagnier, germà de
Eugenio Trias Sagnier 1959
Jorge Trias Sagnier 1966
Fernando Trias Sagnier 1966
Miguel Trias Sagnier 1974

Luis Mª Basáñez Basterrechea, pare de
**José Manuel Basáñez
Villaluenga** 1959
Luis Basáñez Villaluenga 1960
Javier Basáñez Villaluenga 1967

María Asunción Trías del Romero,
germana de
Roberto Trías del Romero 1960
Santiago Trías del Romero 1963

María Montserrat Farrés Fayrén,
mare de
Juan Manuel Julià Farrés 1963

Jerónimo Roura Bonet, germà de
Jordi Roura Bonet 1964
Enrique Roura Bonet 1971

Luis Roura Bonet 1973
Javier Roura Bonet 1975
Carlos Roura Bonet 1976
Alberto Roura Bonet 1979

Baltasar Grandes Angulo, pare de
Juan Grandes Fontanillas 1966
Jorge Grandes Fontanillas 1969
Ignacio Grandes Fontanillas 1973
**Mª Concepción Grandes
Fontanillas** 1974
Alicia Grandes Fontanillas 1980

José María Errando Grau, pare de
José María Errando Smet 1966
Guillermo Errando Smet 1969
Jorge Errando Smet 1969

Joaquim de Gispert de Nicolau,
germà de
Javier de Gispert de Nicolau 1966
José de Gispert de Nicolau 1969

Josep Fajas Torras, pare de
Pere Fajas Coll 1977
Lluís Fajas Coll 1980
Josep Fajas Coll 1983
Neus Fajas Coll 1984
Jordi Fajas Coll 1987
Núria Fajas Coll 1989
Xavi Fajas Coll 1995

Ramón Mandri Costas, pare de
Francisco Mandri Miró 1981

Si vols estar **informat** de totes les **activitats**
i els **serveis** que ofereix l'associació als antics
alumnes, ara t'ho posem més fàcil,
visitans a
www.antics.stignasi.fje.edu

La nostra gran família

entrevistes i ressenyes

“els antics”

Andrés Iniesta Luján

Jugador de futbol del FC Barcelona
Promoció 2006

Cómo empezó su vocación para dedicarse al mundo del fútbol?

Desde pequeño jugando en el patio del colegio. Después empecé a ir a Albacete y a los 12 años llegué al Barça para incorporarme al futbol base.

¿Qué recuerdos tiene de su estancia en el colegio San Ignacio?

Tengo buenos recuerdos. Me facilitaron mucho las cosas porque entre entrenamientos y partidos faltaba bastante. Gracias a esto y a mi dedicación me pude sacar el módulo en 3 años. Tengo buenos recuerdos tanto de los profesores como de los alumnos y de hecho con algunos de ellos he mantenido el contacto.

Andrés Iniesta, nació en Fuentealbilla, Albacete, España el 11 de Mayo de 1984. Su posición en el campo de juego es centrocampista.

Sus inicios futbolísticos fueron en el Albacete donde jugó hasta los 12 años de edad cuando, es fichado por el FC Barcelona.

La temporada 02-03 debuta en el primer equipo de la mano del entonces entrenador blaugrana Louis van Gaal pero no fue hasta la temporada 04-05 que paso a formar parte definitivamente de la primera plantilla. Su consagración se produciría en la temporada 05-06 cuando le toco suplir la importante ausencia de Xavi, Andrés se convirtió en una de las figuras del Barcelona campeón de Liga y Champions.

En el año 2001, fue titular en las selecciones juveniles que ganaron la Eurocopa sub-16 y la Eurocopa sub-19. En 2003 jugó la final del Campeonato del Mundo juvenil de la FIFA en los Emiratos Árabes Unidos, y fue elegido miembro del "Equipo de las Estrellas" del torneo. El 15 de mayo de 2006 es incluido en la lista por Luis Aragonés para disputar el mundial de Alemania.

¿Qué recomendaciones haría a los jóvenes que quieren dedicarse profesionalmete al mundo del fútbol?

Cada uno tiene su historia. Hay que trabajar y tener ilusión por llegar. Pero lo más importante es trabajar.

© www.fcbarcelona.cat

“Cada uno tiene su historia. Hay que trabajar y tener ilusión por llegar. Pero lo más importante es trabajar.”

Andrés Iniesta Luján
Centrocampista del FC Barcelona

La nostra gran família

entrevistes i ressenyes

“els antics”

Jordi Fajas Coll

Comandant d'aviació

Promoció 1987

Com va començar la teva vocació aeronàutica?

Ja des de molt petit estava obsessionat per volar, la qual cosa va ser font de molts disgustos per als meus pares pel nombre de vegades que em vaig fer cops i ferides per haver saltat d'alçades considerables (arbres, balcons, etc.). També tot el relacionat amb l'enginyeria i la tecnologia m'havia interessat sempre. Va ser molt més tard, després de molts anys d'oblit, que vaig tornar a reprendre l'interès per l'aviació. Vaig fer oposicions a un antic programa patrocinat per Iberia i que es desenvolupava a l'escola de pilots de Lufthansa a Alemanya i als Estats Units i va sortir tot bé. Ara treballo com a Comandant de Boeing 737 a una Companyia basada a Palma de Mallorca i les Canàries, anomenada Futura, que té bases d'operació per tot el món, la qual cosa

m'ha donat l'oportunitat de viure a llocs com París, Munich o Jakarta.

Quins records guardes del col·legi?

Del col·legi tinc molts bons records, sobretot dels amics que vaig fer i que, a pesar que m'és difícil veure'ls sovint, encara conservo. També totes les instal·lacions: les esportives, els museus, laboratoris, les aules, etc. Recordo com un luxe tots els patis, jardins, fonts i racons que hi ha pertot arreu, els menjadors enormes i el dinar del Sr. Roca que a altres desagradava, però que a mi em feia aixecar amb la safata per repetir (amb alguna excepció). També recordo molts dels professors, i la forma com els imitàvem a l'hora de l'esbarjo (alguns ens ho posaven molt fàcil). Hi havia algun imitador que ho feia millor que el mateix professor!

Quina orientació donaries als joves que voldrien seguir la teva professió?

Avui en dia, la professió de pilot no està en el seu millor moment. Ja fa uns anys, al voltant de nou o deu, que la qualitat de la formació ha davallat molt, a causa de la proliferació de moltes escoles d'aviació, algunes amb uns nivells de

“Del col·legi tinc molts bons records, sobretot dels amics que vaig fer i que, a pesar que m'és difícil veure'ls sovint, encara conservo.”

Jordi Fajas Coll

qualitat bastant baixos, amb instructors no gaire qualificats i que, més que ensenyar, fan que l'alumne aprengui a aprovar els exàmens per a obtenir el títol i la llicència. Aquesta facilitat ha fet que molts joves que no buscaven una “carreera fàcil” s'hi hagin apuntat, sense tenir ni la motivació i potser tampoc la capacitat (pràcticament no hi ha selecció) per a treballar en aquesta professió. Ara hi ha molt atur entre la gent que no té experiència, i la majoria dels qui obtenen el títol no treballaran mai de pilot si no és que tinguin un bon “endoll de molts watts”, en una Companyia aèria.

Premis a l'excel·lència en Treballs de Recerca

Premi Ignasi Feliu

L'Associació d'Antics Alumnes us presenta un escrit sobre el treball d'Anna Bleda (p. 2007) guanyadora del Premi Ignasi Feliu, on ens explica quins són els motius i els objectius del seu treball de recerca.

El Hip-Hop

Este trabajo de investigación versa sobre el tema de la cultura del Hip-Hop, entendido como un movimiento musical, social y cultural.

Con él, la autora pretende abarcar la temática del Hip-Hop desde un punto de vista muy generalizado, es decir, dando a conocer e intentando hacer comprender los aspectos más importantes que conlleva esta cultura social, como por ejemplo, los orígenes o pilares fundamentales, los elementos que componen el Hip-Hop, como el Rap, el Disc Jockey, el Graffiti, el Breakdance, los diferentes tipos de baile y sus formas de expresión, la peculiar vestimenta de los "Hip-Hoperos", la evolución y participación de la mujer en este movimiento social, así como la diversa implantación de esta cultura en diferentes países.

Partiendo de la dificultad de la escasez de información, uno de los puntos más interesantes

“Lo más emotivo que le ha aportado la realización de este trabajo ha sido el poder crear, por si misma, una canción de Hip-Hop.”

ha sido el de la “Implantación del Hip-Hop en diferentes países”. Ha resultado ser fascinante el conocer como se ha ido desarrollando el Hip-Hop y como se vive e interpreta el mismo en tantas y diferentes partes del mundo, con culturas, generalmente, opuestas o no muy similares.

A día de hoy, el Hip-Hop forma parte de la vida de la autora de manera muy especial. Se siente muy identificada con este movimiento social y cree que las canciones de Hip-Hop transmiten de una manera muy pura los sentimientos de los artistas. No obstante, rechaza por completo determinados aspectos que rodean a la cultura del Hip-Hop, como es la violencia o la reivindicación agresiva que utilizan determinados sectores sociales o marginales, que provocan que la imagen de esta cultura muchas veces se ensucie.

Finalmente, comentar que lo más emotivo que le ha aportado la realización de este trabajo ha sido el poder crear, por si

misma, una canción de Hip-Hop. Con ella, ha notado como aquello que ha estado aprendiendo lo ha podido aplicar a la hora de escribirla, ha podido soñar con la idea de ser como aquellos cantantes o raperos que tanto le gustan y admira, y ha podido expresar un sentimiento muy especial hacia una persona muy querida.

“A día de hoy, el Hip-Hop forma parte de la vida de la autora de manera muy especial. Se siente muy identificada con este movimiento social y cree que las canciones de Hip-Hop transmiten de una manera muy pura los sentimientos de los artistas.”

Premis a l'excel·lència en Treballs de Recerca

Premi Pare Julià

SERGI BONILLA (P. 2007)

L'Associació d'Antics Alumnes us presenta un escrit del guanyador del Premi Pare Julià, on ens fa un petit resum del seu treball de recerca.

Ornitologia a Barcelona Influència del medi

Anys d'evolució per arribar a un curiós ésser amb plomes i amb l'estranya, i tant desitjada per molts de nosaltres, capacitat de volar: els ocells.

En línies generals els ocells són vertebrats homeotermes, amb reproducció ovípara i capacitats per al vol.

Les plomes són el més característic de les aus i poden desenvolupar una gran varietat de funcions, des de la motriu per permetre el vol fins la tàctil per poder capturar preses a l'escorça dels arbres.

Resumint, les aus tenen una vida generalment curta però molt intensa.

Els principals problemes per a les aus es deriven de la mà de l'home, que ha produït canvis

“El problema de l'ornitologia moderna és distingir entre un corb i una gavina contaminada.”

Philippe Geluck

brutals en l'ecosistema i el medi ambient: l'expansió i intensificació de l'agricultura, la sobreexplotació forestal, la urbanització, les catàstrofes naturals, la contaminació i el canvi climàtic.

L'estudi comparatiu entre poblacions del Pirineu català i de la Serra de Collserola permet treure conclusions respecte les diferències entre les espècies d'aus sotmeses a la pressió de la urbanització i les que no. Les conclusions, tot i que clarificadorres, són sorprenents; per contra del que s'esperava, a la zona de Collserola s'hi van censar 18 espècies mentre que al Pla de Beret (Pirineus) 19; tant sols una més. El fet que hi hagi espècies diferents a cadascun dels ecosistemes és una clara marca de l'evolució que han sofert per adaptar-se a les condicions fisicoambientals de l'ecosiste-

ma; de la mateixa manera el fet que hi hagi espècies comunes denota que aquestes tenen una gran plasticitat adaptativa.

La prestigiosa revista “La Garcilla” va publicar un article sobre el comportament dels passeriformes en la seva societat estamental. Amb l'objectiu de verificar les seves conclusions i extreure'n de noves, vàrem sotmetre a estudi un grup d'aus entre les quals hi havia tres espècies de mallerengues (carbonera, petita i blava), pardals i el trepador a més d'un individu fals més gran que actuava com a líder invasor d'una societat que dominava el trepador. Les conclusions van clarificar les conclusions de “La Garcilla”, ja que els mascles eren agressius i dominants per aconseguir l'aliment, ja que desafien la presència de l'individu més gran (el fals enganxat a la menjadora) per aconseguir l'aliment.

També vàrem realitzar l'estudi d'una espècie invasora, la cotorreta argentina de pit gris. Es va intentar buscar una explicació a la seva ràpida adaptació. Aquesta es relativament senzilla: van arribar com a mascotes però el seu cant estrident va molestar els seus propietaris provocant un alliberament.

I, en acabar, fer-ho amb un frase de Philippe Geluck: “El problema de l'ornitologia moderna és distingir entre un corb i una gavina contaminada”

Jornada Anual 2007

de la Asociación de Antiguos Alumnos de Turismo, IHM Master Program y DEM de Sant Ignasi

BERNAT PRIETO (P. 2000)

El día 28 de Septiembre, tuvo lugar el encuentro anual de la Asociación de Antiguos Alumnos de Turismo, IHM Master Program y DEM de Sant Ignasi, en el que se realizaron diferentes actos y actividades durante todo el día.

Por la mañana se celebró el Career Day, que contó con la presencia de diferentes empresas de reconocido prestigio en el sector, tanto de la hotelería como del turismo, como son TUI España, Hoteles Hesperia, THR, Hotelería Recreación SA, Rezidor Group EMEA, Ibiza Gran Hotel y el Hotel Dolce Sitges, que presentaron a los asistentes sus diferentes proyectos y servicios, ofreciendo también la posibilidad de que antiguos alumnos tuviesen entrevistas y contacto

directo con dichas empresas, a efecto de reclutar y poder optar a interesantes posiciones y a desarrollar diferentes planes de carrera dentro de las mismas.

A continuación, la Escuela de Hostelería Sant Ignasi obsequió a las empresas, juntamente con los alumnos del Innovative Management Program, con una suculenta y exquisita comida.

Por la tarde, se realizó una presentación a cargo del departamento de RRHH de Rezidor

“Carmina Solà-Morales, nueva directora de TSI-Turismo Sant Ignasi remarcó la importancia que tiene el sector turístico como vehículo de unión cultural, tolerancia y beneficio social.”

Group bajo el título “*The business of a world wide world class hospitality*”, donde explicaron sus innovadoras políticas en gestión de personal.

Acto seguido, en colaboración con la empresa Co-creations, se llevó a cabo una interesante y novedosa actividad de turismo experiencial por el emblemático barrio de Sarriá.

Posteriormente, los actos se trasladaron al majestuoso Hotel Hesperia Tower *****, donde todos los presentes pudieron visitar el espectacular restaurante EVO, dirigido por el prestigioso chef Santi Santamaría. Seguidamente, la Asociación de Antiguos Alumnos conjuntamente con la propia universidad, organizaron una serie de actividades de networking a propósito de fortalecer los lazos profesionales entre los miembros de la asociación.

El encuentro prosiguió con unas palabras de la nueva directora de TSI-Turismo Sant Ignasi, la Sra. Carmina Solà-Morales, que remarcó la importancia que tiene el sector turístico como

vehículo de unión cultural, tolerancia y beneficio social, así como también de la Vicerrectora de Estudiantes y Relaciones Internacionales de la URL, la Dra. Rosa Nomen.

Para finalizar se realizaron diferentes sorteos entre los presentes, así como también se presentaron algunas de las futuras actividades de la asociación. La completa Jornada de 2007 de la Asociación de Antiguos Alumnos de TSI, contó con la colaboración de la propia Escuela de Turismo y de la Asociación de Antiguos Alumnos de Sant Ignasi, se cerró con un magnífico cocktail en la terraza del hotel Hesperia Tower.

TSI TURISMO
Sant Ignasi

Universidad Ramon Llull

Emprenedors

NOEMÍ SÁNCHEZ
Comunicació

 Sant Ignasi-Sarrià
Escola Superior d'Hostaleria i Turisme
Institut Politècnic

L'immens patrimoni d'antics alumnes de la llarga trajectòria dels estudis professionals i universitaris de Sant Ignasi contribueix a la transformació de diferents sectors de serveis. Des de les diferents responsabilitats que assolixen els nostres antics a l'empresa, recollim el testimoni representatiu d'alguns joves emprenedors:

“ El Restaurant Nino és fruit de la passió per la gastronomia i tot el que ella envolta, és fruit d'una il·lusió que neix després d'alguns anys treballant en el sector de la restauració. En una ocasió, als inicis de la meua formació en aquest sector, vàrem fer una visita a un ex-alumne que tenia dos restaurants. Després de la visita ho vaig tenir clar, la il·lusió que tenia de muntar un restaurant es va convertir en el meu objectiu. On tothom veia fàbriques abandonades jo m'imaginava un restaurant fet a la meua manera. Somiar està molt bé però per aconseguir el que es vol és necessari molt sacrifici, esforç i evidentment coneixement.”

JORDI MARZO GONZÁLEZ
CFGS Restauració (2004)
TSI-Turisme Sant Ignasi, ESADE-URL (2007)
Restaurant Nino
www.restaurantnino.com

“ Después de una corta pero intensa trayectoria profesional decidí dedicarme a la fotografía social y de eventos. Hace ya 6 años que soy propietaria de Zoom Estudio y me siento satisfecha de poder trabajar en lo que me gusta y de lograr que mi negocio funcione. He aplicado realmente todo lo que aprendí, desde decidir como iba a iluminar mi escaparate, hasta crear la empresa, su logo, su imagen corporativa, las campañas de marketing, el abrirme un hueco entre la competencia, a elegir mi propio equipo y dirigirlo, a producir el trabajo, a facturar, a hacer inventarios... Sinceramente, creo que el ciclo de imagen debería durar 5 años ...”

XÈNIA DE FERMENTINO OVIEDO
CFGS Imatge (1999)
Postgrau Multimèdia i internet (2002)
Zoom Estudio
www.zoomestudio.com

“ Alzheimer Catalunya crea el programa de Pretuteles amb el sentit de donar atenció i suport a les persones amb signes de deteriorament cognitiu degut a una demència neurodegenerativa. Aquestes persones són presumptament incapaces i necessiten supervisió i ajut. La figura de guardador de fet vetlla per elles i dona suport als professionals que s'enfronten a diari amb aquesta realitat. Un cop formalitzat el seu procediment d'incapacitació, l'usuari passa a ser tutelat per Alzheimer Catalunya. Els estudis d'integració social i treball social m'han donat les eines necessàries per poder tirar endavant aquest projecte, sempre treballant en equip, innovant sobre les necessitats que tenen les persones grans amb deteriorament cognitiu.”

DUNA ULSAMER RIERA
CFGS Integració Social (2002)
Alzheimer Catalunya, pretuteles
www.alzheimercatalunya.org

“ Avui en dia no és fàcil ser empresari i jove al mateix temps. Tens la il·lusió i vocació del que t'agrada fer, però també la inexperiència i novetat del negoci. Portem 12 anys al front del Restaurant El Mirador de Sant Just i encara hi ha entrebancs, sobretot en el terreny de la gestió de persones. Tenim dos objectius primordials: l'empresarial, la rendibilitat del negoci, i el professional, o sigui, la satisfacció del client i el reconeixement de la nostra tasca, amb la dificultat que suposa el dia a dia de la producció dins la restauració.”

Mª ROSA LÓPEZ VIDAL
Hostaleria i Turisme (1995)
Diploma Europeu en Gestió Hotelera (1996)
Restaurant El Mirador de Sant Just
www.elmirador.cat

“ El objetivo de mi negocio es obtener una serie de marcas en exclusiva para su distribución en el mercado nacional. Por esto, cada año, debo cumplir objetivos, debo lograr mantener esta representación y saber transmitir al canal de distribución las características de cada uno de los productos que represento, además de dar soporte técnico y comercial. Ciertamente, la formación que recibí fue excelente, pero sobre todo los valores adquiridos en el centro y en mi entorno familiar han sido de inestimable valor para saber lidiar el día a día de un mercado muy agresivo y competitivo.”

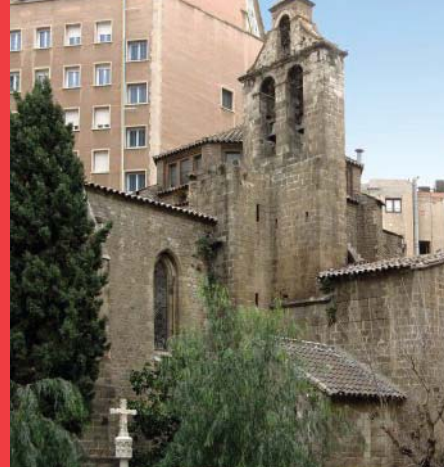
ALBERT RENU ESPADA
Imatge i so (1990)
Neovideo
www.neovideo.es

Racones

L'església de Santa Anna

CARMEN MESÍA (Turisme P. 1996)
Professora de Destination Barcelona
a TSI-Turisme Sant Ignasi (ESADE, URL)

En una de les zones més transitades de la nostra ciutat, just darrera de la Plaça Catalunya, es troba l'Església de Santa Anna, una de les poques construccions monàstiques que perduren al centre de Barcelona.

Aquesta església pertany a una de les antigues vil·les noves que es van formar enmig del camp, a l'altre costat de la muralla romana que encara envoltava la ciutat edificada del segle XII.

Es tractava d'un conjunt monàstic, format per l'església i el claustre que avui visitem, però també per un edifici per a les dependències dels religiosos agustinians i una casa de noviciat, que van desaparèixer amb la desamortització del 1.835. La importància d'aquest monestir, va facilitar el desenvolupament d'un petit raval de cases als voltants del conjunt.

La història del conjunt monàstic comença l'any 1.141, quan un grup de canonges del Sant Sepulcre de Jerusalem va arribar a Barcelona, capital del comtat de Ramon Berenguer IV. Sembla que l'any 1.145 es van iniciar les activitats d'aquesta nova fundació sepulcrista a Barcelona, regida per la regla monàstica agustiniana. En aquell temps, l'acció monàstica de Santa Anna es va expandir per tot Catalunya, València i Mallorca. Gràcies a aquest fet, s'hi van celebrar a l'església les Corts dels anys 1.453 i el 1.493. Però l'any 1.595 el papa Climent VIII va dissoldre l'orde i Santa Anna passa a ser col·legiata. Aquesta etapa s'allarga fins al 1.835, en què es crea la parròquia, a conseqüència de la desamortització. Amb el concordat del 1.851 obté el títol de Parròquia Major de Barcelona. Més tard, l'any 1.881, per evitar el perill de

demolició, es declara "Monument Nacional".

L'entrada principal del temple no és pas la del claustre, sinó la corresponent a la nau transversal, d'estil gòtic sobri i elegant. En la portalada actual es conserva la primera creu patriarcal de Santa Anna, distintiu de l'Orde del Sant Sepulcre que va fundar el primer conjunt d'estil romànic. Un cop entrem a l'interior, admirem la bellesa del contrast d'estils. Per l'època de construcció, correspon al romànic amb elements que mostren la transició al gòtic, i d'altres que substitueixen a aquells destruïts per la Guerra Civil, com és el cas del cimbori. Entre les diverses capelles del temple trobem la dels Perdons o del Sant Sepulcre, que guarda una reproducció del grup escultòric de començaments del segle XV i que representa la sepultura del Senyor. L'original, mutilat el 1.936, és ara al Museu Diocesà. La sala capitular dels canonges, avui convertida en capella, és un espai altament valorat pels estudiosos de l'art pel seu valor iconogràfic. És de planta rectangular coberta amb una volta octogonal, amb arcs nervats d'estil gòtic, i amb una rosassa que convida a entrar la llum de l'exterior.

Segurament el que crida més l'atenció d'aquest temple són els seus claustres, un d'inferior i un altre de superior, emplaçats al costat oest. Els arcs apuntats, les mènsules, el pou al centre del pati, les plantes i arbres, el joc d'ombres i el cant dels ocells, fan d'aquest racó, un indret de pau i tranquil·litat incomparables.